

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

28 септември 2004 година*

„Конкуренция – Контрол върху сливанията – Иск за отмяна – Правен интерес –
Правомощия на Комисията”

По дело T-310/00

MCI, Inc., преди MCI WorldCom, Inc., а по-късно WorldCom, Inc., установена в Ashburn, Virginia (Съединени американски щати), за която се явяват г-н K. Lasok, QC, г-жа J.-Y. Art, адвокат и г-жа B. Hartnett, barrister, а впоследствие от г-н K. Lasok, QC, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

подпомагана от **Федерална република Германия**, за която се явяват г-н W.-D. Plessing и г-жа B. Muttelsee-Schön, в качеството на представители,

встъпила страна,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н P. Oliver, г-н P. Hellström и г-жа L. Pignataro, а впоследствие г-н P. Oliver и г-н P. Hellström, в качеството на представители, подпомагани от г-н N. Khan, barrister, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

подпомагана от **Френската република**, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-н F. Million, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяна на Решение 2003/790/ЕО на Комисията от 28 юни 2000 г., с което концентрацията се обявява за несъвместима с Общия пазар и със Споразумението за ЕИП (Дело COMP/M.1741 – MCI WorldCom/Sprint) (ОВ 2003 г., L 300, стр. 1),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав)

в състав: г-н J. Pírrung, председател, г-н A.W.H. Meij и г-н N.J. Forwood, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

постанови настоящото

Решение

Факти и процедура пред Комисията

---

* Език на производството: английски.

1. MCI, Inc., преди MCI WorldCom, Inc., а след това WorldCom, Inc. (наричано по-нататък „WorldCom”), и Sprint Corp. (наричано по-нататък „Sprint”) са глобални комуникационни компании със седалище в Съединените американски щати. През 1999 г. оборотът на WorldCom в световен мащаб възлиза приблизително на 37 милиарда USD, а този на Sprint възлиза приблизително на 17 милиарда USD. До скоро дейността на Sprint в Европа беше изцяло или основно извършвана чрез Global One, съвместно предприятие, създадено през 1995 г. с Deutsche Telekom и France Télécom.

2. На 4 октомври 1999 г., WorldCom и Sprint са подписали споразумение и план за сливане, което попада в Определението за сливане по смисъла на член 3, параграф 1, буква а) от Регламент на Съвета (ЕИО) № 4064/89 от 21 декември 1989 г. относно контрола върху обединенията на предприятия (, 1989 г. L 395, стр. 1, изменен с ОВ 1990 г. L 257, стр. 13, впоследствие отменен с Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 г. относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ 2004 г. L24, стр. 1). Сливането е трябвало да се осъществи чрез замяна на акции на Sprint с акции на WorldCom, за сума, първоначално оценена на 127 милиарда USD.

3. С писма от 20, 26 и 28 октомври 1999 г., WorldCom и Sprint са уведомили Комисията за това споразумение, като са я информирали за причините, поради които те считат, че сделката няма измерения на ниво Общност по смисъла на член 1 от Регламент № 4064/89 и че следователно, тя не трябва да уведомява Комисията съгласно тази разпоредба. Те също са изтъкнали, че тъй като Sprint официално е дал на WorldCom предприятие, което той би отстранил от своето владение в Global One преди сливането да се осъществи, изчисляването на сумарния оборот на Sprint в Общността за целите на член 5 от Регламент № 4064/89 не следва да включва неговия дял от оборота на Global One. Преди да се извърши сливането, изчисляването на сумарния оборот в Общността, по смисъла на член 5 от Регламент № 4064/89, не следва да включва неговата част от оборота на Global One.

4. На 29 октомври 1999 г. Комисията оспорва тази позиция и уведомява страните, че тя е трябвало да включи в изчисленията дела на Sprint в оборота на Global One, резултатът от което я е накарал да установи, че предвидената сделка има измерение на ниво Общност. Тя е изтъкнала, че изчисляването на оборотите, с цел да се определи дали едно сливане има измерение на ниво Общност, трябва да се прави към момента и при фактическите обстоятелства на подписване на споразумението за сливане или най-късно към момента, когато възникне задължението за уведомяване. Оборот, осъществен от определени дейности, може да бъде изключен, само ако споразумението, за което е изпратена информация, представлява неотменна предпоставка за прекратяване на тези дейности или ако такива дейности са били отнети между приключване на изчисленията и подписването на окончателното споразумение за сливане. Комисията е установила, че настоящият случай не е такъв.

5. С документ от 10 януари 2000 г. (наричан по-нататък „уведомлението”), получен от Комисията на 11 януари, WorldCom и Sprint (наричани по-нататък „уведомяващите страни”) съвместно са уведомили за тяхната предстояща концентрация съгласно член 4, параграф 1 от Регламент № 4064/89 „без това да засяга становището на страните по отношение на въпросите относно компетентността, свързани с прибавянето на оборота на Global One към този на Sprint”.

6. На 21 януари 2000 г., Sprint е сключил официално споразумение с Deutsche Telekom и France Télécom, което предвижда прехвърляне на неговите проценти в Global One.

7. На 2 февруари 2000 г., уведомяващите страни са съобщили на Комисията за това споразумение и са представили декларация по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, съгласно която Sprint ще положи необходимите усилия, за да завърши без прекомерно забавяне прехвърлянето на неговите проценти в Global One, и междуременно не следва да бъде включван по никакъв начин в управлението на ежедневните дейности на Global One. На 10 февруари 2000 г. уведомяващите страни са представили на Комисията меморандум, в който се разясняват техните становища за въздействието върху структурата на конкуренцията на засегнатите пазари, което следва от това, че Sprint се лишава от своите дялове в Global One и изтъкват причините, които според тях, са им позволили да оттеглят уведомлението.

8. Като се има предвид, че предложеното задължение не е достатъчно и въпросната сделка за сливане не попада в обхвата на Регламент № 4064/89, и че има сериозни съмнения за съвместимостта на сделката с общия пазар, Комисията е взела решение на 21 януари 2000 г. за започване на процедура съгласно член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89. Тя идентифицира три пазара, по отношение на които сделката поражда проблеми, свързани с конкуренцията: пазара за „възможност за универсално или високо ниво интернет свързване”, пазара на глобални телекомуникационни услуги и пазара на международна гласова телефония.

9. След като получава най-разнообразна информация в отговор на въпросите съгласно член 11 от Регламент № 4064/89, на 3 май 2000 г. Комисията е изпратила на уведомяващите страни възражения по смисъла на член 12, параграф 2 от Регламент на Комисията (ЕО) № 447/98 от 1 март 1998 г. за уведомленията, сроковете и заседанията, предвидени в Регламент № 4064/89 (ОВ 1998 г. L 61, стр. 1, както е изменен с Регламент (ЕО) № 802/2004 на Комисията от 7 април 2004 г. за приложение на Регламент № 139/2004 (ОВ 2004 г., L 133, стр. 1), в който тя оспорва, че предвиденото сливане би довело до създаване на господстващо положение за уведомяващите страни или до засилване на господстващото положение на WorldCom, на пазара за на интернет свързване на високо ниво и на пазара за предоставяне на глобални телекомуникационни услуги на мултинационални корпорации. Уведомяващите страни са отговорили на тези възражения на 22 май 2000 г.

10. След няколко срещи, проведени, за да се проучат възможните коригиращи мерки, с писмо от 8 юни 2000 г., уведомяващите страни са представили декларация (някои „коригиращи мерки”) на Комисията съгласно член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89 и член 18, параграф 2 от Регламент № 447/98 относно лишаването на Sprint от неговите интернет дейности.

11. На 5 юни 2000 г. Комисията е свикала заседание на Консултативния комитет по концентрациите, установен с член 19 от Регламент № 4064/89. Комитетът се е събрал на 22 юни 2000 г. и е представил своето становище същия ден.

12. На 26 юни 2000 г., г-н Monti, комисарят, отговарящ за конкуренцията, е пътувал до Вашингтон (Съединените щати), за да се срещне с представители на Държавния департамент по правосъдие на Съединените щати (наричан по-нататък „DOJ”). На пресконференция там той е изтъкнал, че неговото предложение към Комисията ще е да забрани планираното сливане.

13. На 27 юни 2000 г. Комисията е получила две писма по факс от уведомяващите страни, в които те официално оттеглят, първо, декларацията, представена на 8 юни

2000 г. и второ, уведомлението от 11 януари 2000 г. Второто писмо е съдържало следното изявление:

„Страните вече не възнамеряват да извършат планираното сливане във формата, представена в уведомлението. Ако страните решат да осъществят сливане на своите дейности в изменена форма в бъдеще, страните ще изпратят необходимите уведомления съгласно приложимите закони за сливанията.”

14. На същия ден, Държавният департамент по правосъдие е подал официална жалба пред District Court of Columbia (Колумбия) срещу WorldCom и Sprint, с която се иска да се постанови, че планираното от тях сливане нарушава Clayton Antitrust Act от 1914 г. и постоянна съдебна заповед, която им забранява да изпълнят споразумението за сливане. Тази жалба е основана на очаквани неблагоприятни за конкуренцията последици на пазара за предоставяне на основни интернет услуги, както и на редица други пазари.

15. Също на 27 юни, Sprint е разпространил изявление за пресата на своя уебсайт относно съдебното дело, заведено от DOJ, което завършва по следния начин:

„Sprint се надява, че може да се постигне разумно решение за това сливане. Ползите за обществото са твърде големи, за да бъдат пренебрегнати.”

16. Отново на същия ден, на уебсайта на ABC News е публикуван следният коментар

„... изявления, дадени от двете компании изглежда предполагат, че те не са се отказали съвсем от планираното мега сливане в размер на 128 милиарда USD. Peter Lucht, говорител на WorldCom не се ангажира да каже, дали те са приключили с тяхното предложение. „Въпросът е все още висящ пред агенциите на Съединените щати”, е казал Lucht.”

17. На 28 юни 2000 г., Комисията е приела Решение 2003/790/ЕО, с което е обявила концентрацията за несъвместима с общия пазар и със Споразумението за ЕИО (Дело COMP/M.1741 – MCI WorldCom/Sprint) (ОВ 2003 L 300, стр. 1; наричано по-нататък „оспорваното решение), на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89.

18. В съображение 410 от оспорваното решение Комисията е установила, че планираното сливане „би довело или до създаване на господстващо положение на новообразуваното дружество, или до засилване на господстващото положение на MCI WorldCom на пазара за предоставяне на възможност за свързване на високо ниво или универсално, в резултат на което конкуренцията на общия пазар би била значително възпрепятствана по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 4064/89”. В съображение 310, от друга страна, Комисията е „решила да не поддържа своите възражения, свързани с пазара за предоставяне на глобални телекомуникационни услуги”. В съображения 303-315, Комисията също така е оттеглила своите оплаквания относно пазара на международната гласова телефония.

19. Оспорваното решение е съобщено на уведомяващите страни на същия ден.

20. На 13 юли 2000 г., уведомяващите страни са разпространили изявление за медиите, в което се изтъква, че с оглед на противопоставянето на DOJ, те прекратяват тяхното споразумение за сливане.

По Процедурата

21. С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 27 септември 2000 г., ищецът е завел настоящото дело.

22. Съдът (Първи състав) е изискал от ищеца да представи в отговор своето становище за това дали, като се имат предвид Решенията по дело T-102/96 Gencor/Комисията от 25 март 1999 г., Recueil, стр. II-753 и дело T-22/97 Kesco/Комисията от 15 декември 1999 г., Recueil, стр. II-3775, той все още има интерес да заведе дело, с оглед на окончателното изоставяне на планираната концентрация в резултат на намесата на DOJ. Ищецът се е съобразил с това искане, а в своя отговор Комисията също е изложила своята позиция по този въпрос.

23. С Определение от 16 май 2001 г. на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд, на Федерална република Германия и на Френската република са допуснати да встъпят в производството в подкрепа респективно на ищеца и на Комисията.

24. На 21 юли 2002 г., WorldCom и повечето от неговите дъщерни дружества в Съединените щати са подали доброволна петиция за реструктуриране съгласно глава 11 на Bankruptcy Code (Кодекса относно банкрута), Съединени щати пред Bankruptcy Court for the Southern District of New York (Съда по несъстоятелност, Ню Йорк).

25. С писмо от 4 октомври 2002 г. от секретариата на Първоинстанционния съд, от ищеца е изискано: а) да представи своята позиция относно влиянието, което тези събития може да окажат върху хода на делото пред Първоинстанционния съд, б) да заяви дали счита, че все още има интерес да иска отмяна на оспорваното решение, на основание критериите, посочени от Първоинстанционния съд по делото Gencor и Kesco, които са упоменати в параграф 22 по-горе, в) по-специално да заяви дали счита, че все още има възможност в бъдеще да бъде осъществено сливането, обявено за несъвместимо с общия пазар съгласно оспорваното решение, или до друга подобна сделка, дали оспорваното решение трябва да бъде отменено в съответствие с иска, предявен от него и г) да представи, веднага след като бъде приет от неговите кредитори и одобрен от компетентния американски съд, бизнес плана, изискван съгласно глава 11 на Bankruptcy Code, Съединени щати. Ищецът е изпълнил тези искания с писма от 21 октомври 2002 г., 2 май 2003 г., 9 юли 2003 г., 17 декември 2003 г. и 11 март 2004 г.

26. Съставът на колегиите на Първоинстанционния съд се сменя в началото на новата съдебна година и съдията докладчик е назначен във Втори състав, на който съответно е разпределено делото.

27. При изслушване на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (втори състав) може да постанови провеждането на устно производство и да проведе на първо място изслушване, специално посветено на проверка на въпросите, поставени по настоящото дело относно допустимостта, интереса за завеждане на дело и компетентността на Комисията да приеме оспорваното решение.

28. Страните са представили устно аргументите си и са отговорили на въпросите, зададени от Съда на заседанието на 30 март 2004 г.

По исканията на страните

29. Ищецът, подкрепян от Федерална република Германия, претендира, че Съдът следва да:

- отмени оспорваното решение;
- осъди Комисията да плати съдебните разноски.

30. Комисията, подкрепяна от Френската република, претендира, че Съдът следва да:

- отхвърли иска;
- осъди ищеца да плати съдебните разноски.

По допустимостта на иска

Аргументи на страните

31. В своя отговор ищецът изтъква на първо място, че в отговор на забележките на г-н Monti на пресконференцията на 26 юни 2000 г. (вж. точка 12 по-горе) на следващия ден уведомяващите страни са оттеглили своето уведомление и официално са съобщили на Комисията, че те се отказват от планираната концентрация в заявената форма. Процедурата, започнала на същия ден (27 юни) от DOJ пред District Court of Columbia (Районен съд) (вж. точка 14 по-горе), няма законови последици, за разлика от оспорваното решение, прието на 28 юни. Следователно неточно е да се твърди, че планираната концентрация е било изоставено „вследствие на намесата” на DOJ.

32. Ищецът поддържа, че той има интерес да претендира за отмяна на оспорваното решение съгласно критериите, посочени от Първоинстанционния съд по делото Gencog (параграфи 41-45) и делото Kesko (параграфи 57-64). По-специално, планираната концентрация е изоставена от уведомяващите страни, когато е станало очевидно, че Комисията ще го обяви за несъвместимо с общия пазар. Обстоятелството, че оценката на Комисията е станала публична, преди да е прието оспорваното решение, и обстоятелството, че уведомяващите страни са действали, като са се основавали на решението, преди неговото официално издаване, не лишава ищеца от неговия интерес да иска отмяна.

33. Като се позовава на дело 294/83 LesVerts/Парламента от 23 април 1986 г., Resceil, стр. 1339, точка 23, ищецът също така претендира неговото основно право на съдебна защита, което, според него, е ограничено от Договора за ЕО, както и в членове 16 и 21 от Регламент № 4064/89. Той твърди по-специално, че в Общността, управлявана съгласно закони, ефективният съдебен контрол на правомощията на Комисията да взема решения съгласно Регламент № 4064/89 не може по никакъв начин да бъде повлиян от наличието на съдебни дела пред други юрисдикции, особено след като по настоящото дело оспорваното решение е единствената законна пречка пред планираната концентрация.

34. В своите коментари от 21 октомври 2002 г. и в отговор на въпросите на Съда от 4 октомври 2002 г. (вж. параграф 25 по-горе), ищецът основно твърди следното: неговото поставяне под закрилата на глава 11 на Bankruptcy Code, Съединени щати няма правни последици върху продължаването на настоящото дело; той има дори по-

голям интерес отколкото преди да получи отмяна на оспорваното решение, съгласно критериите, посочени по делата Gencor и Kesko; и по-специално, в резултат на проблеми, възникващи от структурно надвишаване на капацитета и намалено търсене, както и други проблеми, които са възникнали от 2000 г. в телекомуникационния сектор, той има по-голяма възможност, отколкото преди, да осъществи концентрацията, която е обявена за несъвместима с общия пазар от оспорваното решение, или друга подобна сделка, ако оспорваното решение бъде отменено в съответствие с иска, предявен от ищеца.

35. В свои допълнителни коментари от 2 май 2003 г., ищецът се позовава, *inter alia*, и на предстоящо одобрение от страна на Bankruptcy Court, Съединените щати на неговия окончателен план за реструктуриране и изтъква, че очаква да излезе от процедурата съгласно глава 11 на Bankruptcy Code, Съединени щати през третото тримесечие на 2003 г. Завършването на процедурите по реструктуриране няма да окаже влияние на неговия интерес от бързо решаване на настоящия спор или на правата, които може да възникнат от решение в негова полза.

36. Ищецът прилага в допълнителни коментари от 9 юли 2003 г., 17 декември 2003 г. и 11 март 2004 г., съответно копие от определение на Bankruptcy Court, Съединените щати от 7 юли 2003 г. за одобряване на неговото предложение за окончателно споразумение с Комисията по ценните книжа и борсите на Съединените щати, копие от определение на същия съд от 31 октомври 2003 г. за одобряване на неговия план за реструктуриране от 21 октомври 2003 г. и копие от определение на този съд от 25 февруари 2004 г. за удължаване на срока на ищеца за изпълнение на някои от условията, поставени в неговия план за реструктуриране.

37. В своя отговор Комисията отбелязва, че по делата Gencor и Kesko Първоинстанционният съд е придал съществено значение на фактическите обстоятелства, при която е било заведено делото срещу оспорваното решение, както и на обстоятелствата, при които планираната сделка по сливането е била изоставена.

38. Той посочва, че по делото Gencor (параграф 45) Първоинстанционният съд е постановил, че обстоятелството, че основанието за сливането е отпаднал, не може „сам по себе си” да изключва съдебния контрол на оспорваното решение. Съдът е изяснил, че изявлението по делото Kesko (параграфи 61 - 64), в което, след като е анализирал причините, поради които ищецът се е оттеглил от планираната сделка, той е установил, че оттеглянето не е било доброволно, а е било пряко свързано с оспорваното решение и следователно искът следва да се счита за допустим.

39. От това Комисията стига до заключението, че причините, поради които уведомяващите страни са изоставили техните планове за сливане, заедно с други обстоятелства, наистина може да представляват основания Първоинстанционният съд да счете, че му липсва компетентност. Ако уведомяващите страни са взели своите решения поради причини, които не са свързани с оспорваното решение, то основателно може да се направи извода, че ищецът няма достатъчен интерес от изхода на делото и че неговият иск трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

40. По настоящото дело, самите WorldCom и Sprint са изяснили, че са изоставили техните планове за сливане поради причини, които не са свързани с оспорваното решение. Съгласно техните изявления, планираното сливане е изоставено единствено поради противодействието на DOJ. Комисията се позовава по-специално на следния

откъс от изявлението за медиите от 13 юли 2000 г., направено и от ищеца, и от Sprint (вж. параграф 20 по-горе):

„Компаниите (WorldCom и Sprint) взаимно са се съгласили, че поредицата условия, поставени на края от DOJ, биха осуетили ползите за потребителите и финансовата изгода от сливането. Тъй като Държавният департамент по правосъдие заяви, че той няма да може да се подготви за процес относно своята позиция относно сливането по-рано от следващата година, компаниите решиха, че не е в интерес на акционерите, потребителите и служителите им да продължават със забавяне на съдебния процес.”

41. При тези обстоятелства, ищецът не може оправдано да твърди, че жалбата на DOJ пред District Court, Columbia не може да е бил причината за неговото решение да изостави своите планове за сливане, тъй като тази жалба не е обвързваща.

42. Комисията стига до извода, че изоставянето на предвиденото сливане не е било изобщо пряка последица от оспорваното решение, че решението по делото Kesko не е относимо към настоящото дело, и че искът следва да се отхвърли като недопустим.

43. Тя допълва, че по делото Kesko (параграф 55) един от факторите, който Първоинстанционният съд е взел предвид, е дали плановите за сливане са все още актуални към датата, на която е заведено делото, за да определи дали има законен, настоящ интерес в искането за отмяна на оспорваното решение. По настоящото дело, обаче, плановите за сливане са изоставени през юли 2000 г., доста преди делото за бъде започнато на 27 септември 2000 г.

Констатации на Съда

44. Съгласно установената съдебна практика, иск за отмяна, подаден от физическо или юридическо лице, е допустим, само ако лицето има интерес от отмяната на оспорваната мярка. За да е налице такъв интерес, отмяната на мярката сама по себе си трябва да може да породи правни последици (вж. Решенията по дело 53/85 AKZO Chemie/Комисията от 24 юни 1986 г., Recueil, стр. 1965, точка 21, съединени дела T-480/93 и T-483/93 Antillean Rice Mills and Others/Комисията от 14 септември 1995 г., Recueil, стр. II-2305, точки 59 и 60 и упоменатата съдебна практика, и дело T-188/99 Euroalliances/Комисията от 20 юни 2001 г., Recueil, стр. II-1757, точка 26) или в съответствие с различната формулировка, искът трябва да може, ако бъде уважен, да доведе до полза за страната, която го е завела (Решенията по дело C-174/99 Р Парламента/Richard от 13 юли 2000 г., Recueil, стр. I-6189, точка 33 и дело C-50/00 Р Union de Pequennos Agricultores/Съвета от 25 юли 2002 г., Recueil, стр. I-6677, точка 21).

45. Когато се разглежда липсата на задължителни процесуални предпоставки (Определенията по дело 19/85 Grégoire-Foulon/Парламента от 28 ноември 1985 г., Recueil, стр. 3771 и по дело 108/86 D. M./Съвета и ESC от 7 октомври 1987 г., Recueil, стр. 3933; Решението по дело T-45/91 McAvoy/Парламента от 18 февруари 1993 г., Recueil, стр. II-83, точка 22), съдебните органи на Общността могат да действат по своя инициатива (Решението по дело C-19/93 P Rendo и другите/Комисията от 19 октомври 1995 г., Recueil, стр. I-3319).

46. В областта на приложението на Регламент № 4064/89 Първоинстанционният съд се е произнесъл по делото Gencor, упоменато в параграф 22 по-горе (точки 41-45), че предприятие, което е страна по планирана концентрация запазва правен интерес да заведе дело за отмяна на решение на Комисията, което обявява тази сделка за

несъвместима с общия пазар, дори ако поради изчезване на договорното основание за нея, сделката не може вече да бъде осъществена, дори ако съдът се произнесе с решение в полза на ищеца. Съдът е взел предвид, по-специално, настоящите и бъдещите правни последици от отмяната на такова решение, по силата на член 233 ЕО, както и на изискването за съдебен контрол за законосъобразността на мерките, приети от Комисията съгласно Регламент № 4064/89.

47. Като прилага тези принципи в случай на изоставяне на планираната концентрация, Съдът добавя по делото Kesko, упоменато в параграф 22 по-горе (точки 61-65), че ако обстоятелствата по делото показват, че изоставянето не е било доброволно, а е „пряка последица” от решение на Комисията, то въпросното предприятие запазва интерес да претендира отмяна на това решение.

48. Обратно на твърденията на Комисията (вж. точка 43 по-горе), тази съдебна практика не може да бъде ограничена единствено за случаи, когато сливането е изоставено, след като е бил подаден иск в Първоинстанционния съд. Тази съдебна практика се основава на разбирането, че предприятие, което само се съобразява с решение на Комисията, както е задължено, по никакъв начин не се лишава от своя интерес да иска отмяна на това решение (Решението по дело Kesko/Комисията, точка 59). Такова задължение е присъщо на самия характер на решенията, както става ясно от член 249, алинея 4 ЕО. Следователно, то съществува преди да е подаден иск, без значение дали това е направено, докато обстоятелството, че искът няма суспензивен ефект допълнително оправдава запазването на интереса да се заведе дело, ако сделката е изоставена, докато делото тече (Решението по съединени дела 172/83 и 226/83 HoogovensGroep/Комисията от 19 септември 1985 г., Recueil, стр. 2831, точка 19).

49. По настоящото дело, отпадането на договорното основание за сделката по сливането, след като уведомяващите страни са се оттеглили от планираното сливане, следователно не може само по себе си да изключи съдебния контрол на оспорваното решение.

50. Настоящият пример може, от друга страна, да бъде разграничен в два аспекта от делата Gencor и Kesko. Първо, докато това твърдение е частично оспорвано от Комисията, самият ищец твърди, че въпросната сделка за сливането е изоставена на 27 юни 2000 г., преди оспорваното решение да е прието. Второ, Комисията твърди, че изоставянето на сделката се дължи повече на противодействието на DOJ, отколкото на нейните собствени действия. И в двата аспекта, съответно възниква въпросът за степента, до която изоставянето на сделката по сливането може да се счита за „пряка последица” от оспорваното решение по смисъла на делото Kesko и какви могат да са последиците от това разграничаване за правния интерес на ищеца да заведе настоящото дело.

51. За първия аспект следва да се напомни, че с писмо от 27 юни 2000 г., уведомяващите страни официално са заявили пред Комисията, че те оттеглят своето уведомление и че те „вече не планират да осъществят планираното сливане във формата, представена в уведомлението”.

52. Съдът установява първо, че обстоятелството, че това заявление е направено непосредствено след коментарите на г-н Monti на пресконференцията на 26 юни 2000 г., указващи, че той възнамерява да предложи на Комисията да забрани планираното сливане и второ, че заявлението е ясно предназначено да предотврати приемането на

оспорваното решение, чието обсъждане е включено в дневния ред на заседанието на Комисията на 28 юни 2000 г.

53. От друга страна, в точка 12 от оспорваното решение, Комисията е отказала да вземе предвид това заявление като официално оттегляне от споразумението за сливане, за което е съобщено. Следователно, тя се е счела за компетентна да се произнесе по споразумението, без значение на обстоятелствата, при които е подготвено въпросното заявление.

54. Тези разсъждения са достатъчни сами по себе си, за да потвърдят интереса на ищеца да постигне отмяна на решение, което е адресирано до него и чието приемане той напразно се е опитал да предотврати чрез официално заявление, че той изоставя сделката, за която е уведомил, и която е предмет на решението. Следва да се отбележи, че едно от основните твърдения, представени от ищеца в подкрепа на неговия иск за отмяна е в смисъл, че Комисията не е разполагала с правомощия да приеме оспорваното решение след оттегляне на уведомлението от 27 юни 2000 г.

55. Следва да се допълни, че доколкото оспорваното решение, за което има презумпция за валидност, докато не бъде отменено от съдебен орган на Общността (Решението по дело 11/81 Dürbeck/Комисията от 1 април 1982 г., Recueil, стр. 1251, точка 17), продължава да съществува, ищецът е възпрепятстван по закон да извърши сливане със Sprint, най-малко в конфигурацията и при условията, представени в уведомлението, ако той отново има намерение да направи това.

56. Обстоятелството, че ищецът не е задължително да има това намерение, или че той вероятно няма да го осъществи, в тази връзка, представлява изцяло субективно обстоятелство, което не може да се вземе предвид при оценката на неговия правен интерес да заведе дело за отмяна на мярка, която безспорно поражда задължителни правни последици, които могат да засегнат неговите интереси, като предизвиква ясна промяна на неговия правен статут (Решенията по дело 60/81 IBM/Комисията от 11 ноември 1981 г., Recueil, стр. 2639, точка 9; съединени дела C-68/94 и C-30/95 Франция и други/Комисията от 31 март 1998 г., Recueil, стр. I-1375, точка 62; дело T-87/96 Assicurazioni Generali и Unicredito/Комисията от 4 март 1999 г., Recueil, стр. II-203, точка 37 и съединени дела T-125/97 и T-127/97 Coca-Cola/Комисията от 22 март 2000 г., Recueil, стр. II-1733, точка 77).

57. Следователно, ищецът е установил достатъчен интерес, за да иска отмяна на оспорваното решение, дори ако, както той твърди, той действително е изоставил въпросната сделка в деня преди приемането на решението.

58. По отношение на втория от двата аспекта, разгледани в параграф 50 по-горе, вярно е, че официалното оттегляне на уведомлението и изоставянето на планираното сливане „във формата, представена в уведомлението”, съобщено с факс от уведомяващите страни на Секретариата на Работната група на Комисията за сливането в Брюксел на 27 юни 2000 г. в 17,25 h (вж. приложение 3 към иска, стр. 185), съвпада с деня и дори практически с часа, предвид часовата разлика, със съобщението, че Държавният департамент по правосъдие завежда дело пред District Court, Columbia, направено във Вашингтон на сутринта от 27 юни 2000 г. (вж. приложения 1 и 11 към коментарите на защитата). Освен това, по собственото признание на уведомяващите страни (вж. тяхното изявление за медиите от 13 юли 2000 г., упоменато в точка 40 по-горе), окончателното изоставяне на планираното от тях сливане е последвало след

делото, заведено от Държавния департамент на правосъдие пред District Court, Columbia.

59. От друга страна, дори ако противодействието на DOJ беше определящият фактор за решението на уведомяващите страни да изоставят сделката за сливане, остава обстоятелството, както ищецът правилно изтъква, че оспорваното решение към момента е единствената съществуваща и конкретна правна пречка пред осъществяване на тази сделка, дори ако уведомяващите страни отново искат да се слоят в конфигурацията и при условията, представени в уведомлението, тъй като процедурата, инициирана от DOJ пред District Court, Columbia, не е стигнала до издаването на забранителна заповед и тя наистина доброволно е изоставена от DOJ на 13 юли 2000 г.

60. Не може да бъде постановено и, че уведомяващите страни щяха да са избрали да се защитават пред District Court, Columbia, ако Комисията не беше приела оспорваното решение.

61. При тези обстоятелства и като се има предвид основополагащият принцип, според който в общност, ръководена от закона, съблюдаването на законността трябва да бъде съответно гарантирана (Решението по дело C-496/99 Р Комисията/CAS Succhi di Frutta от 29 април 2004 г., Rescueil, стр. I-0000, точка 63), настоящото дело не може да бъде достатъчно разграничено от делата Gencog и Kesko, за да бъде оправдан различен изход във връзка с преценката на правния интерес на ищеца да подаде иск във времето, когато е заведено делото.

62. Относно обстоятелствата, които могат да са въздействали върху запазване на неговия интерес след подаването на иска, становищата, представени от ищеца на 21 октомври 2002 г., 2 май 2003 г., 9 юли 2003 г., 17 декември 2003 г. и 11 март 2004 г., указват че неговото реструктуриране, което е под наблюдението на съда, протича добре.

63. Освен това, ищецът е изтъкнал в своите бележки и е повторил на заседанието, без да му се противоречи от Комисията, че сферата на неговите дейности е останала непроменена след завеждане на делото и че той все още може да извърши сделка с подобен характер, обявена с оспорваното решение за несъвместима с общия пазар.

64. Следователно, ищецът запазва правен интерес, който е достатъчен, за да заведе настоящото дело.

Правомощия на Комисията да приеме оспорваното решение

65. В подкрепа на своите претенции, ищецът поставя основно две искания за отмяна, като твърди, че Комисията не е разполагала с компетентност да приеме оспорваното решение.

66. С първото правно основание, което е разделил на две части, ищецът твърди, че Комисията не е имала право да приеме оспорваното решение, тъй като планираното сливане не е имало измерения в Общността, макар че на датата, на която е инициирано производството (първата част) или след съществена промяна на обстоятелствата, на датата, на която решението е прието (втората част).

67. С второто правно основание, ищецът твърди, че Комисията не е имала право да приеме оспорваното решение, тъй като уведомяващите страни официално са оттеглили

тяхното уведомление и са информирали Комисията, че изоставят сливането във формата, предвидена в уведомлението.

68. Съдът ще започне с преглед на второто искане, в смисъл че Комисията не е била компетентна да приеме оспорваното решение, след като уведомлението е било оттеглено, а сливането във формата, предвидена в уведомлението – изоставено.

Аргументи на страните

69. Ищецът, подкрепян от правителството на Германия, твърди, че Комисията е действала *ultra vires*, като е приела оспорваното решение на 28 юни 2000 г., след като на 27 юни 2000 г. уведомяващите страни официално са оттеглили тяхното уведомление и са съобщили, че те няма да се опитват да извършат в бъдеще планираното сливане във формата, която са съобщили, и че ако те решат да обединят своите дейности в изменена форма в бъдеще, те ще направят съответните уведомления, изисквани от приложимите разпоредби, уреждащи сливанията.

70. В параграф 12 от оспорваното решение, Комисията обосновава своята компетентност, по-специално въз основа на обстоятелството, че писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г. не е представлявало официално оттегляне на споразумението за сливане от 4 октомври 1999 г., което е било предмет на уведомлението. Ищецът твърди, че това тълкуване е изкуствено и противоречи на разумното четене на писмото. По отношение на заявленията за медиите на уведомяващите страни, на които Комисията се позовава в защита на своето твърдение, че страните не са изоставили планираното сливане във формата, за която е съобщено (вж. точки 15, 16 и 20 по-горе), ищецът твърди, че няма никакво указание в оспорваното решение, че те са взети предвид от Комисията в нейната преценка. Във всеки случаи, тези заявления по никакъв начин не противоречат на писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г. до Комисията.

71. Освен това ищецът твърди, че доколкото Комисията е възприела становището, че планираното сливане може да бъде оттеглено, само ако страните официално отменят споразумението за сливане, тя е действала необосновано, непропорционално, обратно на своята собствена административна практика и съответно обратно на принципа за защита на правните очаквания (Решенията по дело 344/85 Ferriere San Carlo/Комисията от 12 ноември 1987 г., Recueil, стр. 4435, дело 129/87 Fingruth От 5 октомври 1988 г., Recueil, стр. 6121, точки 14-16 и дело 14/88 Италия/Комисията от 14 ноември 1989 г., Recueil, стр. 3677, точки 28-31). Ищецът счита, че след тяхното писмо от 27 юни 2000 г., уведомяващите страни са имали основателни очаквания, че Комисията няма да приеме решение, което разглежда заявена концентрация по същество, в съответствие с административната Ж практика от миналото, която е станала известна по повод на други дела.

72. Комисията поддържа становището, че самото оттегляне на уведомлението не е достатъчно, за да я лиши от компетентност съгласно Регламент № 4064/89. Това може да се случи, само ако уведомяващите страни изоставят също така техните планове за сливане.

73. От формата и от съдържанието на Регламент № 4064/89, и по-специално от 9 и 17 съображение от преамбюла му, от разпоредбите на член 2, параграф 2, член 4, член 7, параграфи 1 и 5, член 8, параграф 4 и член 11, следва, че компетентността на Комисията не е ограничена само за действия, за които е изпратено уведомление, като

уведомлението е само инструмент, който улеснява упражняването на компетентността, с която Комисията се ползва във всички случаи и която не може да зависи само от желанията на страните (Решението по дело T-3/93 Air France/Комисията от 24 март 1994 г., Recueil, стр. II-121, точка 53). Следователно, Комисията твърди, че тъй като тя се ползва с контрол върху концентрациите, без значение дали е предварително уведомена, и страните на планирано сливане не могат да я лишат от нейната компетентност, като оттеглят тяхното уведомление, освен ако те също така не изоставят своите планове за сливане. От тази гледна точка, оттеглянето на уведомлението също превръща уведомяващите страни в субекти, на които може да бъдат наложени глоби съгласно член 14 от Регламент № 4064/89, освен ако и планове за сливане не са изоставени.

74. По настоящото дело, ясно е, че на 28 юни 2000 г. уведомяващите страни все още са считали, че планираното сливане ще бъде продължено. Това е ясно от техните изявления за медиите, направени предишния ден (вж. параграфи 15 и 16 по-горе). Ако действително е било взето такова важно решение, каквото е това за изоставяне на плановете за сливане, страните не биха пропуснали тази възможност да го оповестят. Тяхното писмо от 27 юни 2000 г. до Комисията следователно не е било изцяло искрено и не може да се приеме еднозначно, особено след като уведомяващите страни не са обявили своето намерение да изоставят плановете за сливане пред американските власти до 13 юли 2000 г. (вж. параграф 20 по-горе). От упоменатото по-горе Комисията стига до извода, че планираното сливане е все още в сила към датата на приемане на оспорваното решение.

75. Що се отнася до нейната практика досега, Комисията обяснява, че във всички случаи, посочени от ищеца, заявеното действие е било прекратено преди Комисията да приключи преписката. В никой от тези случаи Комисията не е считала за достатъчно самото оттегляне на уведомлението. Наистина в два случая тя е настоявала за представяне на доказателства, които не са били доброволно представени от страните, че плановете за сливане са изоставени. В настоящия случай уведомяващите страни не са представили никакви документи или каквито и да е други доказателства в подкрепа на своето твърдение, че те вече не възнамеряват да осъществяват техните планове за сливане.

76. Във всички случаи Комисията отхвърля предположението, че нейната собствена административна практика, състояща се от поредица от отделни решения, може да породви основателни очаквания. Тя твърди, че такива очаквания най-малко би следвало да се уповават на някакво съобщение от общ характер. Тя твърди, също така, че е общоизвестно, че нейното отклоняване от практиката, следвана в поредица предходни решения, не представлява само по себе си необосновано или непропорционално поведение.

77. На последно място, в своя отговор Комисията твърди, че делата Ferriere San Carlo и Fingruth, упоменати в параграф 71 по-горе, не са относими към настоящото дело. И двете решения по тези дела са отбелязали празнота в законодателството на Общността, която е била запълнена от единната административна практика на съответната институция на Общността. По настоящото дело, в Регламент № 4064/89 няма празнота и ищецът в действителност се позовава на предполагаемо основателно очакване, че Комисията ще се въздържа от упражняване на правомощията, които са Ж възложени с този регламент.

Констатации на Съда

78. Важно е, на първо място, да се установи значението на писмото от 27 юни 2000 г., упоменато в параграф 13 по-горе, в което уведомяващите страни официално оттеглят своето уведомление от 11 януари 2000 г. и заявяват пред Комисията, че те „вече не планират да осъществят планираното сливане във формата, представена в уведомлението”.

79. Както става ясно от самия текст, и обратно на твърденията на ищеца по настоящото дело, това писмо не се отнася за изоставяне, като въпрос на принцип, на всяка идея или план за сливане между WorldCom и Sprint, а само за изоставяне на планираното сливане „във формата, представена в уведомлението”. Възможността за сливане „в изменена форма в бъдеще” действително е изрично предвидена, тоест хипотетично тя е вярна („доколкото”) в същото писмо. Изявлението за пресата на Sprint и изявленията на говорителя на WorldCom на същия ден, упоменати съответно в точки 15 и 16 по-горе, също потвърждават, че на тази дата уведомяващите страни все още са таили известни надежди да слоят своите дейности в една или друга форма, въпреки противодействието на тяхното предложение от страна на DOJ и Комисията. Истината е, че едва с изявлението за пресата от 13 юли 2000 г., упоменато в параграф 40 по-горе, уведомяващите страни публично са оповестили, че те окончателно изоставят планираното от тях сливане.

80. Въпросът, поставен в настоящия иск, следователно е дали при обстоятелствата по делото, Комисията е била компетентна да приеме решение съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89, като обявява „концентрацията, за която е уведомена” за несъвместима с общия пазар, когато, без официално да са изоставили планираното от тях сливане, уведомяващите страни официално са заявили, че те оттеглят своето уведомление и вече не възнамеряват да осъществят планираното сливане във формата, представена в уведомлението, като си оставят възможността да обединят своите дейности във видоизменена форма в бъдеще.

81. Още в началото следва да се изтъкне, че във формата, представена в уведомлението, планираното сливане е конкретно това, което е определено и описано в споразумението и в плана за сливане, подписан от WorldCom и Sprint на 4 октомври 1999 г., като се изключва всякакъв друг теоретично възможен вид концентрация между тези страни.

82. Като се има предвид специфичната форма, придадена по този начин в уведомлението, изявлението на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г., подписано от адвокати, надлежно упълномощени да ги представляват пред Комисията, може да се тълкува само като водещо до липсата на споразумение и план за сливане, които са сключени от тях и заявени съгласно член 4 от Регламент № 4064/89.

83. При тези обстоятелства, разграничението, направено от Комисията в точка 12 от оспорваното решение, между оттегляне на уведомлението и оттегляне на споразумението за сливане, подписано на 4 октомври 1999 г., е изключително формално, дори изкуствено.

84. Първо, това разграничение не отчита факта, че писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г. се отнася не само за оттегляне на уведомлението, но и за изоставяне на изпълнението на планираното сливане „във формата, представена в уведомлението” и следователно във формата от споразумението за сливане от 4 октомври 1999 г.

85. Второ, разграничението не взема предвид изпълнението на такова изоставяне, което задължително оказва влияние на ефективността, ако не на валидността, на самото споразумение за сливане. Заключението на Комисията, че писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г. „не представлява официално оттегляне на споразумението за сливане” не следва логично от потвърждението на уведомяващите страни, че те „вече не планират да осъществят” това споразумение.

86. Освен това, обстоятелството, представен от Комисията в точка 12 от оспорваното решение, че уведомяващите страни са си оставили отворена възможността да обединят своите дейности в изменена форма в бъдеще, не е относим, когато се прецени дали към датата, на която е прието оспорваното решение, е съществувало формално действително споразумение за сливане, което може да бъде изпълнено от тези страни, с оглед на което Комисията е могла да упражни своите правомощия за контрол на сливанията.

87. Освен това, този факт може да намали, а не да подкрепи аргумента на Комисията, тъй като той разкрива, че уведомяващите страни са считали, че приемането на ново решение за сливане е необходимо, за да осъществят планираното сливане в бъдеще, ако е необходимо.

88. В своите бележки, Комисията твърди, от друга страна, че уведомяващите страни не са били „напълно искрени” в своето писмо от 27 юни 2000 г., така че то не може да бъде „възприемано на 100 процента”.

89. Доколкото Комисията по този начин твърди, че на тази дата уведомяващите страни не са изоставили окончателно планираното от тях сливане, нейното твърдение е добре обосновано (вж. точка 79 по-горе), но то не поражда правни последици. По смисъла на Регламент № 4064/89 действително споразумение за сливане между две предприятия не съществува (или продължава да съществува) автоматично, само поради факта, че те обмислят сливане (или продължават да обмислят сливане). Компетентността на Комисията не може да се основава на самите субективни намерения на страните. Тя зависи, както е изяснено от разпоредбата на член 4 от регламента, от „склучването на споразумение за сливане”. По същия начин както Комисията не е компетентна да приеме решение съгласно Регламент № 4064/89 преди такова споразумение да е сключено, тя спира да е компетентна, веднага щом споразумението е прекратено, дори ако съответните предприятия продължават преговори с оглед сключване на споразумение „в изменена форма”.

90. Доколкото Комисията твърди по-специално, че уведомяващите страни тайно са оставили в сила своето споразумение за сливане от 4 октомври 1999 г., без оглед условията, при които е изготвено тяхното официално обявление от 27 юни 2000 г., ясно е, че това твърдение, което може да бъде особено съществено, не се основава на никакви доказателства, годни да го докажат. По-специално, няма нищо в подкрепа на това твърдение в изявлението за медиите на Sprint или в изявленията говорителя на WorldCom от 27 юни 2000 г., дори да се предположи, че Комисията е могла да има предвид тези документи, които не са упоменати в оспорваното решение.

91. От горното следва, че в контекста на писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г., както е обобщено в точка 80 по-горе и тълкувано в точки 82 - 86 по-горе, следва да се установи, че Комисията вече не е компетентна, при липсата на „споразумение” за концентрация по смисъла на член 4 от Регламент № 4064/89, да

приеме решение съгласно член 8, параграф 3 от този регламент, с което да обяви „заявената концентрация“ за несъвместима с общия пазар.

92. Никои от останалите аргументи, изтъкнати от Комисията по настоящото дело, не може да постави под съмнение тази оценка.

93. Вярно е, че, както Комисията правилно твърди, позовавайки се на параграф 53 от решението по делото Air France, упоменато в параграф 73 по-горе, че нейната компетентност не е ограничена само до сливания, за които е уведомена, като уведомленията са само инструмент, който улеснява упражняването на компетентността, с която Комисията се ползва във всички случаи и която не може да зависи само от желанията на страните.

94. В тази връзка, е необходимо да бъде отхвърлен аргумента на германското правителство, че решение за несъвместимост съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89 може да бъде прието, само в случай че не е съобщено, но сливането вече е осъществено и е доказано, че мерките за разделяне съгласно член 8, параграф 4 от регламента са необходими. Такова тълкуване противоречи, както на същността, така и на точността на Регламент № 4064/89, и по-специално член 14, параграф 2, буква в).

95. От друга страна, Комисията е длъжна при нейната проверка да отчете съществуващите правна и фактическа обстановка, и по-специално да действа въз основа на точни разпоредби от незаявеното споразумение, което предизвиква сливането (вж. относно проверката на Комисията по нейна инициатива на незаявено споразумение, ограничаващо конкуренцията, Решението по дело T-16-98 Wirtschaftvereinigung Stahl и други/Комисията от 5 април 2001 г., Recueil, стр. II-1217, точки 32 и 33).

96. Следователно, докато от една страна е вярно, че страните по споразумението за сливане не могат да лишат Комисията от нейната компетентност, като оттеглят своето уведомление, то Комисията трябва въпреки това, когато упражнява тази компетентност, да се произнася за действителна сделка по сливане, а не след оттегляне на уведомлението и изоставяне на сделката в първоначално предвидената форма по неясни намерения на страните да обединят техните дейности в изменена форма в бъдеще, както е направила в настоящия случай.

97. Следователно, Комисията не може, без да поеме риск да допусне грешки в преценката, дължащи се на значителното влияние на нейната оценка за сделката за сливане, която в действителност се разглежда, да извърши своята оценка по отношение на разпоредбите на споразумение, чието изпълнение страните официално са заявили, че изоставят.

98. По настоящото дело, писмото на уведомяващите страни до Комисията от 27 юни 2000 г., указва най-малко, че тези страни предвиждат да направят известни изменения на заявеното споразумение за сливане, преди предвиденото сливане да може да бъде извършено „в изменена форма“, и че следователно това споразумение вече не отразява тяхното общо намерение. Следователно, преценката на разпоредбите на заявеното споразумение, която е направена в оспорваното решение задължително не може да се отнася до обсега на нова сделка, която може да е предвидена за бъдещето от уведомяващите страни.

99. Тази грешка е могла да окаже съществено влияние върху преценката на сделката по сливането, която е направена от Комисията в оспорваното решение. Ако Комисията беше взела предвид действителните последици от сделката по сливането, предвидена от страните в изменена форма, възможно е нейната оценка да е различна и тя да прецени, че тази сделка не е несъвместима с общия пазар (вж., по-специално, Решението по дело *Wirtschaftsvereinigung Stahl* упоменато в параграф 95 по-горе, точка 45).

100. Следва също така да се отбележи, че е лесно да се избегнат грешките в преценката, които Комисията е рискувала да направи, като е продължила, както по настоящото дело, по-специално, не е имало задължителен краен срок, който я е задължавал да приеме толкова прибързано рисковано решение, като оспорваното.

101. Както става ясно от точка 11 от оспорваното решение, Комисията е преценила, че крайният срок за приемане на оспорваното решение, след който сделката е щяла да се счита за съвместима с общия пазар съгласно член 10, параграф 6 от Регламент № 4064/89, е бил сряда, 12 юли 2000 г. В своя защита, Комисията също обяснява, че тя заседава веднъж седмично, по принцип в сряда, и че решенията съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89 са почти систематично приемани на при устна процедура, за да гарантират по-голяма прозрачност, и че практиката е да се представя проекта на предпоследното заседание преди изтичане на крайния срок, посочен в член 10, параграф 3 от Регламент № 4064/89, за да могат членовете на Комисията да вземат решение за изменение на текста, ако мнозинството възразят срещу първоначалния проект.

102. По този начин, ако Комисията е имала съмнения относно значението или искреността на писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г., тя е разполагала с време, когато е заседавала в сряда, 28 юни 2000 г., да отложи официалното приемане на оспорваното решение до сряда, 5 юли или сряда, 12 юли 2000 г., а междувреме да изпрати на уведомяващите страни искане за информация съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 4064/89, ако е необходимо с решение съгласно член 11, параграф 5.

103. Освен това, както е предвидено в член 10, параграф 4 от Регламент № 4064/89, максималният срок от четири месеца, определен от член 10, параграф 3, за вземане на решение за несъвместимост съгласно член 8, параграф 3 по изключение може да бъде спрял, ако поради обстоятелства, за които никоя от страните по сливането не отговаря, Комисията трябва да изиска информация за решение съгласно член 11. Съгласно член 9, параграф 1, букви а) и г) от Регламент № 447/98, такива обстоятелства са налице, и в случаите когато Комисията е изисквала от една от уведомяващите страни информация съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 4064/89 и тази информация не е предоставена изцяло в определения срок, и ако уведомяващите страни не са информирали Комисията за съществени промени по въпросите, заявени в уведомлението.

104. Следователно, по настоящото дело Комисията е била в състояние да установи посредством официални доказателства, че споразумението за сливане действително е било оттеглено или изоставено, както е правила по нейно признание в миналото в случая на поне две други сливания (вж. параграф 111 по-надолу), ако не е считала, че разполага с достатъчно информация, за да приключи процедурата, като се има предвид писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г.

105. Комисията не може и да претендира, че тя е трябвало да предотврати евентуално грешно или неправилно използване на писмото на уведомяващите страни от 27 юни 2000 г.

106. По-специално, няма нужда от опасения, че уведомяващите страни, нарочно пренебрегвайки забраната в член 7, параграф 1 от Регламент № 4064/89, биха продължили осъществяването на планираното от тях сливане, без значение дали в заявената или в изменена форма, след оттегляне на уведомлението. Както изтъкват ищецът и правителството на Германия, уведомяващите страни са могли да действат по този начин, само като се излагат на опасност от глобите, предвидени в член 14, параграф 2, буква б) от Регламент № 4064/89, които могат да стигнат до 10 % от техния общ оборот. Тези глоби имат възпиращо влияние, равностойно на влиянието на глобите, предвидени в член 14, параграф 2, буква в) за случаи, когато предприятия извършват сливане, което е обявено за несъвместимо с общия пазар с решение съгласно член 8, параграф 3.

107. Предвид всички предходни съображения, трябва да се направи изводът, че с приемането на оспорваното решение, когато уведомяващите страни официално са оттеглили своето уведомление и са информирали Комисията за изоставяне на сливането във формата, предвидена в уведомлението, тази институция е надвишила границите на своите правомощия съгласно Регламент № 4064/89.

108. Във всички случаи, дори ако Комисията беше разполагала с правомощия да приеме оспорваното решение, както тя твърди на основание разграничението, което прави между оттегляне на уведомлението и оттегляне на споразумението за сливане, ясно е, че като прави това, Комисията неочаквано се е отклонила от своята последователна административна практика, която е публично известна. Ищецът се е позовал на поредица от случаи, в които Комисията очевидно се е задоволила единствено с оттегляне на уведомлението от съответните страни, за да приключи процедура по сливане без решение по същество.

109. Следователно, като се вземат предвид съобщенията на Комисията, озаглавени „Оттегляне на уведомление за планирано сливане”, които са единствените документи, публикувани съответно по Дело № IV/M.608 Ericsson/Ascom (ОВ 1995 г., С 292, стр. 8) и Дело № IV/M.680 Kvaerner/Amec (ОВ 1996 г., С 8, стр. 4), изглежда че Комисията е решила да приключи процедурата, без да приема решение на същия ден, когато страните са Ж съобщили, че те са „спрели изпълнението на заявената планирана концентрация” и „следователно са решили да оттеглят уведомлението”.

110. Освен това, по голям брой други дела (№ IV/M.208, Scott/Mölnlycke; № IV/M.238, Siemens/Philips Kabel; № IV/M.388, Unilever France/Ortiz Miko; № IV/M.418, Tractebel/Distrigaz; № IV/M.494, Colonia/Lefac/KMK-CCI; № IV/M.562, Swissair/Sabena; № IV/M.592, RWE-DEA/Enichem Augusta; № IV/M.805, Telecom-2; № IV/M.852, BASF/Shell; № IV/M.888, Metallgesellschaft/AG; № IV/M.892, Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann; № IV/M.905, Schweizer Rück/SAFR; № IV/M.948, Watt AG; № IV/M.974, Bertelsmann/Burda-Host; № IV/M.1010, Artémis/Worms & Cie; № IV/M.1047, Wienerberger/Cremer & Breuer (ОВ 1998 г., С 93, стр.23); № IV/M.1246, LHZ/Carl Zeiss (ОВ 1998 г., С 384, стр.9); № IV/M.1277, BLG Container/Maersk/Sea-Land Service (ОВ 1998 г., С 290, стр.12); № IV/M.1321, Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV (ОВ 1998 С 382, стр.3); № IV/M.1431, Ahlström/Kvaerner (ОВ 1999 г., С 263, стр.3); № IV/M.1447, Deutsche Post/Trans-o-flex (ОВ 1999 г., С 130, стр.9); № IV/M.1609, Elf/Saga; № IV/M.1703, Phelps Dodge/Asarco (ОВ 1999 г., С 313, стр.7);

COMP/M.2117, Aker Maritime/Kvaerner (ОВ 2001 г., С 9, стр.5); and COMP/M.1829, HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United Biscuits), съобщението в Официалния вестник и/или изявлението за медиите, с което се обявява приключване на процедурата, само изтъкват, че „уведомяващите страни са информирали Комисията, че те оттеглят своето уведомление”, без да се позовават на съдбата на предложението или на самото споразумение за сливане. Като формулира въпросните официални документи по този начин, Комисията е направила достатъчно ясно в съответните кръгове, че оттеглянето на уведомлението, от нейна гледна точка, в действителност е равностойно на изоставяне на планираната концентрация, дори ако нейната действителна административна практика да е различна.

111. В защитата си Комисията се позовава на две дела (№ IV/M.1328, KLM/Martinair (ОВ 1999 г., С 162, стр. 7) и № IV/M.1412, Hutchison Whampoa/RMPM/ECT (ОВ 1999 г., С 256, стр. 5), в които, тя твърди, след като страните не са представили доброволно доказателства, че са изоставили техните планове за сливане, тя е настояла за представяне на такива доказателства преди да приключи процедурата. От друга страна, елементите по тези дела, които са направени публично достояние чрез съобщение в Официален вестник и/или изявление за пресата, не разкриват такова настояване от нейна страна. Във всички случаи Комисията не е обяснила защо не е процедира по същия начин по настоящото дело, вместо да избързва да приеме отрицателно решение, на деня след оттеглянето на уведомлението.

112. При тези обстоятелства, уведомяващите страни са имали право да очакват тяхното писмо от 27 юни 2000 г. да бъде достатъчно, за да се стигне до прекратяване на процедурата, в съответствие с предходната административна практика на Комисията, която е публично известна и при липсата на указания от Комисията в противоположния смисъл. Обратно на твърденията на Комисията, съдебната практика на Съда на Европейските общности потвърждава, че самата административна практика или произнасяне, което не противоречи на действащото законодателство и не включва упражняване на оперативна самостоятелност, може да породява правни очаквания от страна на заинтересованите лица, и че следователно тези очаквания не е задължително да се основават на съобщение, което е с общо приложение (Решението по дело 84/85 Обединеното кралство/Комисията от 1 октомври 1987 г., Recueil, стр. 3765, и по делата Ferriere San Carlo и Fingruth; Определението по дело C-152/88 R Sofrimport/Комисията от 10 юни 1988 г., Recueil, стр. 2931).

113. Съответно Комисията, най-малко е нарушила правните очаквания на уведомяващите страни, като е приела оспорваното решение, без първо да ги уведоми, че тяхното писмо не е достатъчно и че тя възнамерява да приеме решение съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 4064/89, освен ако те не Ж представят незабавно официално доказателство за оттегляне на споразумението за сливане.

114. От горното следва, че второто искане е добре обосновано. Следователно, оспорваното решение трябва да бъде отменено, в съответствие с иска на ищеца, без да е необходимо съдът да се произнася по останалите искания и аргументи, изложени от него в подкрепа на неговия иск.

По съдебните разноски

115. По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, загубилата делото страната, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е загубила делото, тя

следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, в съответствие с исканията на жалбоподателя.

116. От друга страна, в съответствие с член 87, параграф 4, алинея 1 от Процедурния правилник, държавите-членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (втори състав) реши:

1. Отменя Решение 2003/790/ЕО на Комисията от 28 юни 2000 г., с което обявява концентрацията за несъвместима с общия пазар и Споразумението за ЕИО (Дело COMP/M.1741-MCI WorldCom/Sprint).

2. Осъжда Комисията да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и тези на MCI, Inc.

3. Осъжда Федерална република Германия и Френската република да понесат направените от тях съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 септември 2004 година.

Подписи